

Abans d'acabar la comèdia de la discussió, encare va haver de sentir-se el Congrés, l'escupinada sarcàstica d'un significat periòdic de Madrid, orgue de certes juntes, que va dir amb tot el despreci: «Poc importa que'l Congrés aprovi o no el dictàmen perquè, pesi a la discussió, les reformes entren en vigència el primer de juliol en virtut d'un Real Decret que no ha sigut derogat.»

I en Cambó, aquest que a Barcelona va dir que s'imposava la derogació d'un Decret anti-constitucional, des del banc blau contempla la comèdia sense que la cara se li enrogeixi.

Tot per l'Espanya gran!...

ESTEVE SARROCA

24 - VI - 18 Málaga

L'Orfeo Granollerí

Tal com s'havia anunciat, dissabte passat va tenir lloc, a «La Unió Lliberal», la festa de presentació de l'Orfeo Granollerí amb el seu nou mestre director En Aureli Font.

La festa, esperada per tots els que anhelem una major perfecció espiritual del nostre poble, va constituir un aconeteixement més a registrar en la història de la benemèrita associació. El teatre s'omplí totalment, essent poques les localitats per a enquibir la gran gentada que hi acudí, i això que les butaques de platea foren canviades per rengles de cadires, amb el fi de guanyar lloc.

Amb gairebé una hora de retràs entraren a la sala les tres seccions de l'Orfeo, amb la Senyera; seguint als simpàtics orfeonistes, que foren rebuts amb forts aplaudiments, les personalitats convidades, entre les que es destacava nodrida representació de l'Ajuntament.

Després que l'orquestra «La Moderna» interpretés la «Rapsòdia n.º 2» de Listz, dirigiren la paraula a l'auditori el nostre director en Pere Vegué; el vell lluitador l'Esteve Garrell, l'il·lustre advocat don Josep Coma, el diputat provincial en Francesc Torras. Resumí en breus paraules el president de La Unió Lliberal, en Joan Montañá, qual parlament, encaminat, com tots, a glosar l'obra de cultura popular que desenrotlla l'Orfeo Granollerí i a presentar al jove mestre, fou, com els demés, rebut amb xardorosos aplaudiments de la concurrència, que s'esforçava per a dissimular les molèsties de l'atmòsfera asfixiant que es respirava en l'ampla sala.

Començà la segona part del programa interpretant l'orquestra una fantasia de «L'arle-siennec», que, com la «Rapsòdia», fou dita magistralment i fortament aplaudida.

Tot seguit va representar-se per l'«Esbart Artístic», la comèdia *Mentides que no fan mal* que, expressament per a la festa, havia escrit el pulcre literat l'Esteve Garrell. El públic va rebre la nova producció del nostre distingit amic amb veritable complacència, escoltant-la devotament, des de que es va alçar el teló, i rient els acudits que amb tota espontaneïtat es malten el diàlec, pulcre i apropiat a l'ambient en que l'obreta es desenrotlla. A la terminació d'aquesta, es va haver de presentar el senyor

Garrell a les taules, rodejat dels afortunats interpretes de la mateixa, que foren les actrius senyorettes Perelló (M. i A.) i els intel·ligents aficionats de la casa en Pere Terrades, Pere Genevat, Antò Jané, Esteve Oriol, Frederic Capella, Jaume Baró, Miquel Vila i Antoni Bach. Entre aquests no cal fer distincions; tots estigueren encertats en el seu paper respectiu, vivint-los amb la senzillesa que els va capir l'autor, igualment els aficionats ja brefiats en tals afers, com els que per primera vegada es presentaven davant d'un públic.

L'orquestra «La Moderna», augmentada fins a una vintena de professors, va començar la tercera part del programa, donant-nos a conèixer la «Suite in alten style» (recull de cançons antigues), de Grieg. L'execució de tant exquisida obra musical, va sorprendre a l'auditori, gens avesat a tant belles manifestacions d'art. Les filigranes, vessades a doll en la magnífica «Suite», pel gran músic norueg, arribaren, magistralment interpretades, als oïts del públic, que, si bé en bona part no podia capir la bellesa extraordinària de l'obra que escoltava, en percibia sobradament l'emoció estètica que el feia aplaudir sorollosament a la terminació de cada una de les cinc parts en que es subdivideix, obligant a la repetició del rigodón final, per a acallar l'ovació que es tributà al mestre Font i als intel·ligents professors de «La Moderna».

Eren, més de les dugues de la matinada quan va aparèixer la massa coral de l'Orfeo a l'escenari, per a cantar per primera vegada sots la batuta del seu nou mestre. I una natural inquietut s'apoderà de tots els que acabavem d'admirar la tasca artística del senyor Font, enfront de l'orquestra, i havíem sadollat el nostre esperit amb l'execució perfecta de les obres que figuraven en el programa, aconseguida en l'avant concert amb que ens regalà l'Orfeo el dijous passat.

Com cantaran, els petits orfeonistes, les noies gentils i els homes tot fè i entusiasme, després d'una nit de tantes emocions i alegries? Obeïràn, les seves forces físiques, a la voluntat que els alenta? L'esforç del jove mestre, i el de tots plegats, es veurà coronat per l'èxit, en aquesta hora decisiva?

Ben aviat tingueren satisfactòria resposta aquests dubtes, que inquietaven a tots els que tenim fets els ulls en l'avenir de la simpàtica agrupació. A l'acabar, en mig de forts aplaudiments, les notes vibrants del «Cant de la Senyera» de l'insigne Millet, es va aquietar el nostre esperit, i el cor es va reobrir a l'esperança. El triomf del jove mestre, aconseguint un esforç màxim de l'estol de cantaires que el rodejava, dient-li amb son mirar la fè que els inspira, va afirmar-nos en l'existència real de una agrupació, a Granollers, que regalant-nos amb les obres més exquisides de la música, la borrarà amb verdader profit per a l'enaltiment de l'art i per a la cultura del nostre poble. L'«Orfeo Granollerí» reviu! «La Unió Lliberal» segueix la seva obra!...

Seguiren, després, les cançons populars «El dimoni escuat», «L'hereu Riera» i «Els tres tambors», les tres admirablement interpretades i fortament aplaudides pel públic que, no obstant, no gosava a exterioritzar el seu entusiasme per no abusar del cansament dels orfeonistes. Una nota interessant, que revela la honradesa artística i la senzillesa del senyor Font. Regoneixent ell, primer que tothom, que «L'hereu Riera» no devia haver assolit interpretació prou justa, començà de nou la bella dansa popular, obtenint allavors la més

justa i més perfecta interpretació que havem escoltat. Una forta ovació va ésser el premi al seu honrat treball.

«La mort de l'escola», la sublim elegia que va regalar a la música catalana el mestre Nicolau, era el plat fort de la festa; era la pedra de toc per a aquilatar el mèrit artístic de l'«Orfeo Granollerí». I les veus d'aquest, escampaven en mig del més religiós silenci, les sentides notes, les dolces harmonies, expressives del sentiment artístic que inspirà'l gran músic el més genial dels nostres poetes a l'evocar la mort del petit escolanet. I una darrera l'altra, es salvaren les innombrables dificultats de la soperba producció, confirmant-se palesament els auguris de que ens trobavem en presència d'un excel·lent mestre director, capaç de portar els dies de glòria que tots somniem per a l'«Orfeo Granollerí». Una ovació formidable esclatà en la sala, donant la sensació de que el públic, encisat per l'obra d'art que acabava de fruir, s'esforçava també per a no mostrar el cansament que, per força, l'havia d'aplanar. Per a correspondre a aquella manifestació d'entusiasme, agraïda pel senyor Font i els seus deixebles, tots de peu, es repetí novament el què és ja avui el vibrant himne dels orfeons de Catalunya. «El cant de la Senyera», del mestre Millet. I així acabà la festa, a les tres de l'amanida.

Després, reunits en el cafè de la societat, els orfeonistes foren obsequiats amb pastes i xampany per la Junta de «La Unió Lliberal»; completant-se l'obsequi amb caps de dolços a les noies i als nens, i amb cigarros als homes. Fou un bell acte de germanor, en el que es demostrà la compenetració absoluta dels orfeonistes amb el seu nou mestre, rebut a l'entrar amb aclamacions del més gran entusiasme; i la de tots plegats amb l'associació «La Unió Lliberal», que de tal manera es desvetlla, corresponent a la voluntat dels uns i a la voluntat i al talent del simpàtic jove que, fill d'humil família, va en camí de fer-se un nom ben respectable, entre els que, seguidors conscients de la gran obra de cultura artística i social que va iniciar l'immortal Clavé, labora amb elogiuable profit per a l'enaltiment espiritual del nostre poble, aconseguint que sigui admirat de tothom el ressorgiment de la personalitat catalana en la més bella modilitat del seu ésser.

PER TERRES ANDALUSES

V

El passeig

Al costat del moll, dugues rengleres dobles de plàtans assenyalen el passeig. A ambdós costats, petits jardinets embaumen l'aire fresc que vé del mar. Les fulles dels alts arbres, allà dalt se besen, mirant el blau satí i parelles de rossinyols canten els seus amors.

El passeig és solitari: solament hi han quatre desvagats que no saben on anar a raure i'ls transeunts comptats que van a la Caleta. Del port puja la remor indefinida de les operacions de càrrega i descàrrega dels vapors com un cant al treball, d'infinites matèries i variades notes. Els tramvies d'El Palo i La Malagueta xisclen estridents al passar la curva i la dona encarregada del «retrete» fa mitja, assentada al portal de la caseta de les engúnies.

En aquestes hores quietes de la capvesprada s'hi està bé en el passeig, mentres la vida bramula, en el port i en els carrers propers un